

Robert D. Hales elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Örök élet: megismerni Mennyei Atyánkat és Fiát, Jézus Krisztust

Isten és Krisztus szó szerint Atya és Fiú – egymástól különálló, különböző, sajátos lények, akik céljukban teljesen egységesek.

Évekkel ezelőtt megragadtam annak lehetőségét, hogy tanulmányozzam az egyes adományozási korszakok prófétáinak utolsó tanúbizonyságait. Mindegyikük erős tanúságot tett az Atyaistenről és Fiáról, Jézus Krisztusról.

E bizonyságokat – és azóta sok más, ezekhez hasonlókat – olvasva mindig szívembe markol annak megérzése, mily mélyen szereti Mennyei Atyánk az Ő legidősebb Fiát, és hogyan mutatja ki Jézus a szeretetét az Atya akarata iránti engedelmisségével. Bizonyágot teszek arról, hogy ha megtesszük, ami ahhoz szükséges, hogy megismerjük Őket és az Ő egymás iránti szeretetüket, akkor elnyerjük „Isten minden ajándéka közül a legnagyobb[at]”, méghozzá az örök életet.¹ Mert az „az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust”².

Hogyan lehet a miénk ez az ajándék? Személyes kinyilatkoztatás útján, melyről ma reggel beszéltek és tanítottak.

Emlékeztek rá, amikor először tudatára ébredtetek annak, hogy van Isten, és megérezteték a szeretetét? Kisfiúként a csillagos eget bámulva elgondolkodtam, és éreztem az Ő jelenlétét. Izgatottan fedeztem fel Isten teremtményeinek pazar szépségét, az apró bogaraktól a toronymagas fáig. Amikor felismertem, mily szép ez a föld, tudtam, hogy Mennyei Atyám szeret engem. Tudtam, hogy szó szerint az Ő lelki leszármazottja vagyok, hogy mi mindannyian Isten fiai és leányai vagyunk.

Feltehetnétek a kérdést: honnan tudtam. A szentírások ezt tanítják: „Egyeseknek megadatik a Szentlélek által, hogy tudják, Jézus Krisztus Isten Fia, ...[m]ásoknak megadatik, hogy higgyenek a szavaikban, hogy nekik is örök életük lehessen, ha hűségesek maradnak.”³ Az én szemszögemből ez nem azt jelenti, hogy egyesek örökké mások bizonyosságától függnék majd.

Saját bizonyágom növekedett azáltal, hogy szüleim, tanítóim, a szentírások – melyeket szorgalmasan olvastam –, és különösen a Szentlélek

tanítottak és bizonyágot tettek Mennyei Atyánkról és a Szabadítóról. Midőn hitet gyakoroltam és engedelmeskedtem a parancsolatoknak, a Szentlélek tanúbizonyságot tett arról, hogy amit tanulok, az igaz. Így tettem szert saját tudásra.

Ebben a folyamatban kulcsfontosságú a személyes kinyilatkoztatásra való törekvés. Nefi ezt a felhívást intézi mindannyiunkhoz: „Lakmározatok Krisztus szavain; mert íme, Krisztus szavai minden olyan dolgot meg fognak mondani nektek, amit meg kell tennetek.”⁴

Nyolcadik születésnapom előtt kerestem a mélyebb tudást a keresztkedésről. Olvastam a szentírásokat és imádkoztam. Megtudtam, hogy amikor konfirmálnak, megkapom a Szentlélek ajándékát. Azt is kezdtem érteni, hogy Isten és Krisztus szó szerint Atya és Fiú – egymástól különálló, különböző, sajátos lények, akik céljukban teljesen egységesek. Azért szeretjük Őket, mert Ők előbb szerettek minket.⁵ Én újra és újra megfigyeltem, hogyan szeretik egymást és munkálkodnak együtt a mi

javunkra. Hallgassatok meg néhány, erről az igazságról tanító szentírást:

A halandóság előtti életről tanítva Mennyei Atyánk úgy utalt Jézus Krisztusra, mint „az én Szeretett Fiam, aki kezdettől fogva Szerettem és Választottam volt”⁶. Amikor az Atya megteremtette a földet, „Egyszülött[je] által”⁷ tette azt.

Jézus édesanyjának, Máriának azt mondta az angyal, hogy „a Magasságos Fiá[t]”⁸ hozza majd világra. Aztán Jézus fiatalemberként azt mondta édesanyjának, hogy az Ő Atyjának dolgaival kell foglalkoznia.⁹ Évekkel később, amikor a Szabadító megkezesztelkedett, Mennyei Atyánk szólt a mennyből, és azt mondta: „Ez amaz én szerelmes fiam, a kiből én gyönyörködöm.”¹⁰

Amikor imádkozni tanította a tanítványait, Jézus e szavakat mondta:

„Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltesd meg a te neved;

Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.”¹¹

Nikodémusnak azt tanította: „úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta”¹². Csodáit pedig ezzel magyarázta: „a Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert a miket az [Atya] cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképpen a Fiú is”¹³.

Az engesztelés órájának közeledtével Jézus így imádkozott: „Atyám, eljött az óra... Én dicsőítettem téged e földön: elvégeztem a munkát, a melyet reám bízál, hogy végezzem azt.”¹⁴ Aztán amikor bűneink súlya nehezedett rá, így fohászkozott: „Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint te.”¹⁵ Utolsó perceiben a kereszten Jézus így imádkozott: „Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekszenek”,

majd felkiáltott: „Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet”¹⁶.

Ezt követően meglátogatta a megholtak lelkeit a lélekvilágban, „és hatalmat adott nekik arra, hogy előjőjenek a halálból való feltámadása után, és belépjenek Atyjának királyságába”¹⁷. Feltámadása után a Szabadító megjelent Mária Magdalénának, és így szólt: „Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz”¹⁸.

Amikor eljött az amerikai földrészen lévő néphez, Atyja e szavakkal mutatta be őt: „Íme, ez az én Szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm, akiben megdicsőítettem a nevemet.”¹⁹ Amikor Jézus lejött a nép közé a templomnál, e szavakkal mutatta be magát: „Íme, én Jézus Krisztus vagyok,

...megdicsőítettem az Atyát, amikor magamra vettem a világ bűneit”²⁰. Tanát tanítva elmagyarázta:

„ez az én tanom, és ez az a tan, melyet az Atyától kaptam; és bizonyágot teszek az Atyáról, és az Atya bizonyágot tesz rólam”²¹.

„[B]izony..., az Atya és én egyek vagyunk.”²²

Meglátjuk-e a sémát ezekben a szentírásokban, melyek bizonyágot tesznek arról, hogy az Atya és a Fiú egymástól különböző egyének és lények? Akkor vajon milyen értelemben *egyek*? Nem olyan értelemben, hogy ugyanazon személyt alkotják, hanem olyan értelemben, hogy egységesek a céljukban, és ugyanolyan elkötelezettek az ember

halhatatlanságának és örök életének véghezvitele mellett.²³

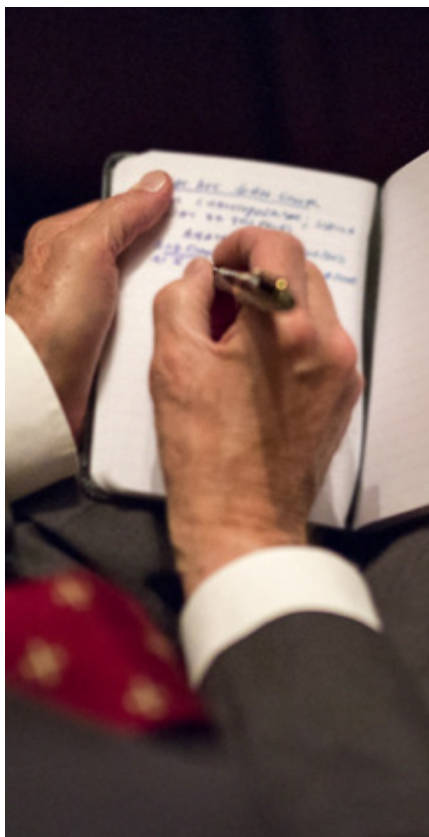
Bár Jézus Isten, mégis folyamatosan különálló, sajátos lénynek mutatja magát azzal, hogy az Atyjához imádkozik és azt mondja, hogy az Atyja akaratát teszi. A nefiták közötti halandó szolgálata során így fohászokodott: „Atyám, nem a viláért imádkozom, hanem azokért, akiket hitük miatt nekem adtál a világból, ... hogy bennük lehessenek, ahogyan te, Atyám, énbennem vagy, hogy egyek lehessünk, hogy megdicsőülhessek bennük.”²⁴

Ezt szem előtt tartva nem csodálkozunk rajta, hogy az evangélium visszaállítása nem egy, hanem két megdicsőült lény megjelenésével kezdődött. Első látomásáról így tett tanúbizonyságot Joseph Smith próféta: „Egyikük hozzám szólt, a nevemen szólítva, és ezt mondta a másikra mutatva: *Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!*”²⁵

Az ifjú Próféta, aki kiment a ligetbe, hogy megtudja, melyik egyházhoz csatlakozzon, megingathatatlan hittel tette, és úgy jött ki, hogy ismerettel és tudással rendelkezett az igaz Istenről és Jézus Krisztusról, akit Isten elküldött. Joseph az előtte járó prófétákhoz hasonlóan ezt követően eszköz volt az örök élethez vezető tudás visszaállításaiban a világra.

Ti is kereshetitek a mi Mennyei Atyánkat és „ezt a Jézust, akiről a próféták és az apostolok [tanúbizonyságot tettek]”²⁶, a szentírásokban és ezen az általános konferencián. A személyes tanúbizonyság – a személyes kinyilatkoztatások – keresése közben fel fogjátok fedezni, hogy Mennyei Atyánk különleges módot biztosított számotokra az igazság megismerésére, méghozzá az Istenség harmadik tagja, az általunk Szentlélekként ismert lélekszemély által.

„És amikor ezeket a dolgokat megkapjátok – az általam megosztottakat

is beleértve ebbe –, arra buzdítalak benneteket, hogy Krisztus nevében kérdezzétek meg Istent, az Örökkévaló Atyát, hogy nem igazak-e ezek a dolgok; és ha őszinte szívvel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel kérdeztek, akkor ő a Szentlélek hatalma által ki fogja nektek nyilvánítani ennek igazságát.

És a Szentlélek hatalma által minden dolgot illetően tudhatjátok az igazat.”²⁷

Testvéreim, bizonyoságot tesztek arról, hogy Mennyei Atyánk azt szeretné, ha már most keresnétek ezt a tudást. Hélamán próféta szavai a porból kiáltanak: „...emlékezzetek, emlékezzetek rá, hogy Megváltónk sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építenetek az alapokat; ...egy olyan alap[ot], melyről nem bukhat le az ember, ha arra épít.”²⁸ Valóban nem fogunk elbukni.

Ez a biztos alap Jézus Krisztus. Ő a „sziklájára a mennynek”²⁹. Ha Őreá építjük házunkat, akkor eshetnek az utolsó napi esők, és jöhet az ár, és fújhatnak a szelek, de mi nem fogunk elbukni. Nem fogunk elbukni, mert

otthonunknak és családuknak Krisztus az alapja.³⁰

Bizonyoságot tesztek arról, hogy az ilyen otthon a dicsőség háza,³¹ ahol összegyűlünk, hogy Jézus Krisztus, az Ő szeretett Fia nevében imádkozzunk Mennyei Atyánkhoz. Ilyenkor dicsőítjük őket és hálát adunk nekik. Elnyerjük a Szentlelket, és az ígéretet, melyet az örök életről ad nekünk, „méghozzá a celesztális királyság dicsőségéről”³².

Különleges tanúbizonyságot tesztem arról, hogy a Szabadítónk Jézus Krisztus, és hogy Ő él. Mennyei Atyánk szeret minket és vigyáz ránk, és van egy prófétánk ebben az adományozási korszakban – ő Thomas S. Monson elnök –, aki vezet és irányít minket. A Szent Lélek mindenkinek tanúságot tesz e dolgok igaz voltáról, aki törekszik erre a tudásra. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 14:7.
2. János 17:3.
3. Tan és a szövetségek 46:13–14.
4. 2 Nefi 32:3.
5. Lásd 1 János 4:19.
6. Mózes 4:2.
7. Mózes 2:1.
8. Lukács 1:32.
9. Lukács 2:49.
10. Máté 3:17.
11. Máté 6:9–10.
12. János 3:16.
13. János 5:19; lásd még a 17. verset.
14. János 17:1, 4.
15. Máté 26:39.
16. Lukács 23:34, 46.
17. Tan és a szövetségek 138:51.
18. János 20:17.
19. 3 Nefi 11:7.
20. 3 Nefi 11:10–11.
21. 3 Nefi 11:32.
22. 3 Nefi 11:27.
23. Lásd Mózes 1:39.
24. 3 Nefi 19:29.
25. Joseph Smith története 1:17.
26. Ether 12:41.
27. Moróni 10:4–5.
28. Hélamán 5:12.
29. Mózes 7:53.
30. Lásd 3 Nefi 14:24–25.
31. Lásd Tan és a szövetségek 88:119; 109:8, 16.
32. Tan és a szövetségek 88:4.